

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Philippi Cyprii, Protonotarii Constantinopolitani, Chronicon Ecclesiae Graecae

Philippus <Cyprius>

Franeqverae, 1679

30 De morte spontanea.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10949

λισσας ἔπερὸς μήλας, ἔν ἐτέροις πρᾶγμασι καὶ ἔτι, ἔπάλιν
 εὐρέφονται εἰς τὸ μοναστήριον, ἢ ἕτω ζῶσι ἐν ταῖς μοναστηρίοις οἱ μο-
 ναχοὶ. πολλοὶ δὲ καὶ ἐκ τῶν ἱερέων πέμπονται διὰ τῶν γερόντων εἰς Βα-
 λαχίαν, καὶ εἰς Μοσχοδίαν, Ἰβηρίαν ἢ ἀλλαχόθεν, πρὸς τὸ ζητεῖν ἑλεη-
 μοσύνην, ἔτω φέρουσιν εἰς τὸ μοναστήριον, ἢ ἀπόσιν ἐκείνοι ἐν μο-
 ναστηρίῳ, ἢ πάλιν ἄλλοι πέμπονται. Καὶ ἕτως ζῶσιν ἐκ τῆς τάξεως
 οἱ μοναχοὶ ἐν ταῖς μοναστηρίοις.

ΚΕΦΑΛ. ΚΘ.

Περὶ σχήματῶ.

Φέρουσι δὲ κάλυμμα ἐν ταῖς κεφαλαῖς αὐτῶν, καλύπτου τὰ ὠπία
 αὐτῶν, σημαῖνον, ὅτι ἔδει αὐτοὺς ἀσκεῖν, ἕτε μαθηταῖν τὰ κα-
 καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὡς κωφὸς λογίζεσθαι, ὡς φησὶν ὁ Παῦλῶ,
 Νηπαῖζετε ἢ κακία. φέρουσι δὲ ἕτερον κάλυμμα ἐπάνω τῶν πολεχθέν-
 τῶν καλύμματῶν, ἐν σχήματι τῶν, καὶ καλύπτει τὴν κεφαλὴν,
 καὶ κρέματα ἕως τῆς ζώνης καὶ ἐπέκεινα, σημαῖνον, ὅτι οἱ φέρουσι
 τὸ τῶν σχήμα, νεκρὸς ἐστὶν ἐκ τῶν κοσμικῶν πραγμάτων, καὶ ἔδει τὸν
 φέροντα τὸ τῶν σχήμα φροντίζειν περὶ κοσμικῶν πραγμάτων, ταῦτα,
 τῆς ἀνθρώπων, περὶ πλάττα, περὶ συγγενῶν, περὶ φίλων, περὶ
 ἀφροπαρεσκίας, ἕτε περὶ θάλψεως σώματῶν, ἀλλὰ νομίζειν ἑαυτὸν
 νεκρὸν εἶναι, ἔχει ἵνα ἀποθνήσκῃ τελείως, ἀλλὰ τῶν ποραιρετικῶν θανά-
 τῶν ἀποθνήσκῃ, ὡς φησὶν ὁ κύριῶ, εἶπτε θέλει ὀπίσω μὲ ἐλθεῖν,
 ἀπαρνησάτω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτῶ, καὶ ἀκολουθήτω
 μοι. καὶ ὁ Δαβὶδ· Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐνεκά σου θανάξιμεθα.

ΚΕΦΑΛ. Λ.

Ἐρμηνεία περὶ τῶν ποραιρετικῶν θανάτων.

Θανάξιμεθα καὶ σταυρὸν ἀρα, σημαίνει, τῶν ποραιρετικῶν θανάτων
 θανάξιμεθα τὸν ἀνθρώπον, καὶ ἔτῶν φυσικῶν θανάτων θανάξιμεθα.

Πρῶ-

Prædictum ad modum seniores illi monachos ad equos, ad boves, ad apes, ad fructus, ad occupationes alias ablegant: qui finito anno ad monasteria redeunt. Atque hæc est ratio & modus vitæ monasticæ. E sacerdotibus verò multi a senioribus in VValachiam, Moscoviam, Iberiam & aliorum ad colligendas elemosynas emittuntur, quas in monasteria perferunt; & ibidem quoque, aliis interea hoc nomine exire iussis, permanent. Atque hac ratione monachi primi ordinis in monasteriis ætatem suam transigunt.

CAPUT XXIX.

DE

Vestitu five habitu.

GEstant monachi in capitibus operimentum aliquod, auriculas quoque ipsas muniens; quo ipso significatur, nequaquam decere illos in aures, minùs in animum admittere illa, quæ vitiosè ab hominibus vel geruntur vel dicuntur, sed existimare potius, sese omni audiendi facultate destitui; quem in sensum Paulus quoque ait: Estote pueri malitiâ. Præfato capitis tegumento aliud insuper imponitur, quod formam sepulchri refert, caputque totum operiens ad cingulum usque, & longius etiam dependet; quo innuitur, habitu istiusmodi incedentem mundanis negotiis emortuum esse; neque convenire, ut vestimento hoc indutus, studiorum hujus seculi, hoc est, honoris & dignationis humanæ, divitiarum, consanguineorum, amicorum, auræ popularis, cuticulæque curam sulcipiat, sed ut magis se pro mortuo reputet; non quasi propriè dictâ morte diem obire, sed liberâ & spontaneâ morte mundo & carni mori debeat. De quâ ita loquitur Dominus noster: Qui me sequi vult, abneget seipsum, tollat crucem suam, & sequatur me. Et David ait: Tota die propter te morti tradimur.

CAPUT XXX.

Explicatio, quid sit mors spontanea.

EMori & crucem suam tollere, notat, hominem morte voluntariâ obire, minimè omni iam autem naturali & physicâ. Spontanea verò
mors

Προαιρέτικος δὲ θάνατος ἐρμηνεύεται οὕτως. Ὡς περὶ ὁ ἄνθρωπος ἐστὶ διπλῶς
 ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος· οὕτω καὶ διπλῶς ἐστίν, φυσικῶς καὶ προαιρετικῶς
 θάνατος. Φυσικῶς μὲν θάνει τὸ ἐστίν, ὡς ὅταν χωρίζεται ἡ ψυχὴ ἀπὸ
 τοῦ σώματος· προαιρετικῶς δὲ ἐστίν, ὡς ὅταν τις κέπη τὰ σαρκικά πά-
 θη. Ἐπάλιν. Κατὰ ὁ ἄνθρωπος διπλῶς ἐστίν, ἕτω καὶ αἰθελήσεις δύο
 εἰσὶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ· θηλήσις τὴ ψυχῆς, καὶ θηλήσις τοῦ σώματος. καὶ
 κατὰ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐστὶ χάρισμα καὶ προήγησις, ζητεῖ καὶ τὰ αἰώ-
 σιον, ὡς περὶ ὁ θεὸς ἐστὶ καθαρὸς, ἕτω καὶ ἡ ψυχὴ ἀγαπᾷ φυσικῶς, ζῆν
 καθαρῶς, ταπεινῶς, ἀμολύντως ἀπὸ ἀμαρτίας. ὡς ὁ θεὸς ἐστὶ δίκαι-
 ος, ἕτω ἡ ψυχὴ ἐπιθυμῶν ἀγαθῶν δικαίως. ὡς ὁ θεὸς ἐστὶ ἐλεή-
 μων, καὶ τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ζητεῖ ἡ ψυχὴ ἐλεήμων εἶναι. Ἐν τῷ
 θεῷ γίνονται ὅσα ἐστίν, ὡσαύτως καὶ ἡ ψυχὴ ὀρέγεται τοῖς ἐσχάτοις ἡθεῖα
 μελετᾷν, καὶ τὰ ἐξῆς. Τὰ δὲ σώματα τὰ θελήματα ταῦτά ἐστι κα-
 τεοδίαι, μεθύειν, καταγαλᾶν, ὑπερηφανώεσθαι, πλεεῖν καθ' ὑπερ-
 βολίαν, πορνείαν, ὑβρίζειν, ὑπερφρονεῖν, φιλοχρηματίζειν, ἀδι-
 κεῖν, καὶ ὑψηλότερον εἶναι ἀπὸ πάντων ἀνθρώπων, ἀρπάζειν, καὶ
 ὅτι ἔστι ἐναντίον τὴ ψυχῆς, πρὸς ἐκεῖνο τρέχει ὁ σαρκικός ἀνθρώ-
 πος. ὡς φησὶν ὁ Παῦλος ἐν τῇ β. πρὸς Τιμόθεον κεφ. γ. πρὸς τὸ
 κυριόδοξον ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν σαρκικῶν παθῶν· φιλαυτοί, φιλόχρη-
 ματοί, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοί, βλασφημοί, γονύσων ἀπειθεῖς,
 ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἀσπργοί, ἀσπονδοί, ἀβόλοι, ἀκρατεῖς. ἀνή-
 μεροί, ἀφιλάγαθοί, περπεῖς, πτυφωμένοι, φιλήδονοι μάλλον ἢ
 φιλόθεοι· ἔχοντες μόρφωσιν βίσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρηνηδύοι.
 Ἔστι γὰρ ἐχθρότητα ἐχθρὸς τὴ ψυχῆς, τὰ θελήματα τῆς σαρκός. ὡς
 φησὶν πάλιν ὁ αὐτὸς· Ὁρῶ ἕτερον νόμον στρατεύομενον κατὰ τὴν σαρκός
 μου. καὶ πάλιν. Τὸ γὰρ φρόνημα τῆς σαρκός, ἐχθρὸν εἰς θεόν. Ἐμὲ
 ἐχθρὸς τοῦ θεοῦ τὸ φρόνημα τῆς σαρκός, ἄρα καὶ ἐχθρότητα ἐχθρὸς
 τὴ ψυχῆς. Ἰταὶ ἕνεκα δὲ τῶν λογικῶν ἐχέφρονας εἶναι, ἵνα δύναται
 χαλιναγωγεῖν τὰ θελήματα τῆς σαρκός, ὡς οἱ ἵπποι τὰς ἵππους, καὶ
 αἱ βασιλίσσαι τὰς δόλας αὐτῶν. ἕχ' ἵνα θανατώσῃ τὸ σῶμα, ἀλλ'
 ἵνα ἡ ψυχὴ κυριόη τὸ σῶμα. Ὅτι ἐκ τῶν πολλῶν ὑπακούει τὴν ψυ-
 χὴν τὸ σῶμα ἰσχυρῶς, θηλεῖται ἡ ψυχὴ, καὶ τότε εἶδεν μέλες
 αὐτῆς

mors explicatius ita proponitur. Quemadmodum homo duplici modo considerari potest, & quâ animâ & quâ corpore constat: sic quoque duûm generum mors est, alia naturalis, alia spontanea. Et naturalis quidem mors est, quando anima, corpore exanimi relicto, emigrat: spontanea verò, quando quis carnales affectus refecat. Rursus. Quemadmodum homo duplex est, ita & duplicia in homine deprehenduntur desideria; alia quæ ab animâ, alia quæ à corpore denominationem habent. Et sicuti anima hominis donum & spiraculum Dei est; ita etiam ea, quæ supernæ sunt originis, appetit. Verbi gratiâ. uti Deus purus est, sic & anima solius naturæ instinctu puram, hoc est, inquinamenti & peccati omnis expertem vitam vivere incipit. Sicut Deus est justus, ita & anima justè ætatem transigere desiderat. ut Deus est misericors, ita anima misericordiam exercere amat. In Deo terreni nihil invenire licet: pari modo & anima non nisi cœlestia divinaque meditatur, & quæ alia his consanguinea sunt, concupiscit. Quæ verò corpus velit & quærat, hæc sunt: commessari, inebriari, alios mysterismo excipere, cristas erigere, divitiis supra modum affluere, scortari, contumeliis alios afficere, insolescere & nimium de se sentire, opibus congerendis studiosè iucumbere, injustè alios circumvenire, inter omnes homines eminere, rapere, & quæcunque tandem animæ adversantia alia sunt, ad ea carnalis homo summo studio contendit. Sicuti Paulus in epistolâ suâ II ad Timotheum cap. III. de hominibus, in quibus carnales cupiditates imperium obtinent, loquens, ait: Sui amantes, avari, gloriosi, superbi, maledici, parentibus immorigeri, ingrati, profani, charitatis expertes, nescii fœderis, calumniatores, incontinentes, immites, bonorum osores, proditores, præcipites, inflati, voluptatum amantes potius quam amantes Dei; formam pietatis habentes, sed qui vim ejus abnegarint. Sunt quippe appetitus carnales, hostes animæ longè omnium inimicissimi, quemadmodum idem alioloco dicit: Video aliam legem oppugnantem carnem meam. Et rursus: Concupiscentia carnis, inimicitia est adversus Deum. Quod si igitur concupiscentia carnis, Dei hostis est; acerrimus certè & ipsius animæ erit hostis. Quâ de causâ consideratè & circumspectè prudentibus agendum, quò carnales cupiditates, veluti aurigæ suos equos, & Reginæ ancillas, injecto quasi freno queant compescere. Non ut corpus vitæ omnis expertes & exanime planè reddant, sed ut liberum tantùm animæ in corpus imperium hac ratione allerant. Quando enim anima

αὐτῇ παρὶ τῶ Θεοῦ. ἀλλὰ συναγωνίζεται τῷ σώματι, ὡς φησὶν ὁ Παῦ-
 λος. Ὁμιλίας κατὰ φθέρουσιν ἤδη γρηγορῶ. καὶ ὁ Θεὸς παρὶ πνῶν
 Ἑβραίων λέγει τῷ Μωϋσῇ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ὅσαι εἰσὶν ἀγαθαί. ἔχ
 ὅτι ὁ Θεὸς ἐποίησε κακὰς τὰς ψυχὰς ἐκείνων τῶ Ἑβραίων, ἀλλ' ὅτι ἐκ
 τῶ πολλὰκις ὑπακούει τὰς ψυχὰς ἐκείνων ταῖς Ἰπτιμύαις τῶ σαρκῶς
 αὐτῶν, ἐθελωθησαν αἱ ψυχαὶ ἐκείνων. καὶ τὰς ἐνεκα λέγει ὁ Θεὸς
 αἱ ψυχὰς ἐκείνων ὅσαι εἰσὶν ἀγαθαί. ὡς φαίνεται ἐκ τῶ ἔργου ἐκείνων.
 Ἐκάθησεν ὁ λαὸς, καὶ ἔκλαιε, καὶ ἦλθε ὀργισμῆτα, καὶ ἔφαγεν
 ὁ λαὸς καὶ ἐχορτάσθη, καὶ ἦ ἐπαύριον ἀπέθανον δεκαέωςαρες χιλιάδες
 ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Ὁρα, πῶς διὰ τὸ ὑπακούει τὰς ψυχὰς ἐκείνων ταῖς
 Ἰπτιμύαις τῶ σαρκῶς αὐτῶν, ἀπάλοντο ψυχικῶς ἔσωματικῶς. Πάλιν,
 διὰ τῶ λαιμαργίαν ὁ Ἀδὰμ ἐξεβλήθη ἀπὸ τῶ ἔδουθεύσας. Ὁσαύτως καὶ ὁ
 Ἡσαῦ μικρὸ ὄφονος ἐνεκα ἀπώλεσε τὰ πρῶτα. καὶ ὁ πλάσιος κα-
 τὰ κρίτη, ἀκέρως τὸ, ἀπέλαβες τὰ ἀγαθὰ σε ἐν τῇ ζωῇ σε. Ἐπὶ καὶ ὁ
 Χελὸς λέγει. Τὸ τὸ γένος ὅσαι ἐκπορεύεται, εἰ μὴ ἐν προσδοκῇ
 καὶ νηθείᾳ. καὶ πάλιν λέγει ὁ κύριος. Πειράζεισθε διὰ βολὸς τινα αὐ-
 θρωπον, καὶ ἔπειτα ἐξέρχεται ἔσπορεύεται ἔνθε κακῆθεν, καὶ καὶ ταῦτα
 ἐνθυμεῖται. καὶ ἔρχεται Ἰπτικέψαδα αὐτῶν, καὶ ἐν τῶν αὐτῶν ἀμετανόητον,
 καὶ Ἰπτικῆδων σκῆμα αὐτῶν, πορεύεται καὶ λαμβάνει ἔσποτα δαι-
 μόνια, καὶ εἰσελθὼν κατοικεῖ ἐν τῷ αὐθρώπῳ ἐκείνῳ. καὶ ἔτω
 γίνεται τὰ ἔσποτα τῶ αὐθρώπῳ ἐκείνῳ χεῖρονα τῶ πρώτων.

Τίνα δὲ εἰσὶ ἐκεῖνα τὰ δαιμόνια; Ἐστὶ γὰρ δαιμόνιον ὑπερηφά-
 νίας, δαιμόνιον πορνείας, δαιμόνιον φθόνου, δαιμόνιον πολυφαγίας,
 δαιμόνιον φόνου, δαιμόνιον φιλαργυρίας, δαιμόνιον ἀδικίας, δαιμόνιον
 ψεύδους, ἔσποτα ποικίλα. Μεμνημένοι τῶν οἱ μοναχοὶ πάντων τῶν
 πολεχθέντων τῶν, ἔσποτα κυρίως λέγουσι, Δὲν σωρωθῆναι τὰς θέ-
 λοντας ἀπολαθῆναι αὐτῶν. Φέρουσι ταῦτα τὰ χήματα, ἀ πορείου,
 ἵνα ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχωσι τὰ ἔσποτα αὐτῶν, καὶ βλέποντες ἀγωνίζουσι,
 (ὡς φησὶν ὁ Δαβὶδ, Προορώμην τὸν κύριον ἐνώπιόν μου διὰ πάντας,
 ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστίν, ἵνα μὴ σαλώθῃ,) καὶ ἀποθνήσκου αὐτῶν τῶ
 ποσομερικῶ θανάτῳ. Ὁμοίως φέρουσι δὲ ἔσποτα χλαίνας ἐν ταῖς ἐκκλη-
 σίαις, διὰ τὸ μὴ ἔχειν πείχουρα, σημαῖνον, ὅτι ἐστὶ τὰς μοναχοῦς
 ἐκτείνειν

corporei sapiculè obsequitur, tandem & ipsa ad feritatem degenerat, omnique veneratione Dei excussâ, corpore ipsi in bello hoc promovendo vires ministrat. A quo non abludit Paulus, dicens: Corrum-punt mores bonos colloquia prava. Et Deus de Hebræorum nonnullis ad Moysen ait: Animæ eorum non sunt bonæ; non quasi Deus animas illorum Hebræorum malas creasset; sed quia, concupiscentiis carnis sæpè morem gerendo, exuta humanitate, feritatem induerunt; ac eò digito quasi intento dicit Deus: Animæ illorum non sunt bonæ. Id quod etiam ex operibus illorum elucet: Confedit populus & illacrymatus est, & venerunt coturnices, comeditque populus & saturatus est, & die posterâ prostrata sunt die unâ quatuordecim hominum millia. Vide mihi quæso, quomodo hi, quia animæ illorum concupiscentiis carnis obtemperarunt, spiritali & corporali morte perierunt. Rursus, ob gulæ intemperantiam Adam Paradiso ejectus est. Similiter & Esavus propter vile aliquod edulium primogenituræ jus perdidit. Et dives ille condemnatus est, hac auditâ sententiâ: Recepisti bona in vitâ tuâ. Adhæc etiam Christus ait: Hoc genus non egreditur, nisi per preces & jejunia. Et alibi inquit Dominus: Tentat diabolus hominem aliquem, & postea rursus eum deserit, hincinde interea obambulans. Post hæc apud animum consilium instituit, revisendi proposito illum accedit, deprehensoque illo pristinæ pessimæ vitæ adhuc dedito, idoneoque ita sibi habitaculo reperto, vadit, septemque adhuc dæmoniis sibi adjunctis, ingreditur & inhabitat hominem illum, redditurque apud hominem hunc illa prioris, posterior hæc conditio longè deterior.

Quænam verò sunt illa dæmonia? Est scilicet dæmonium superbiæ, dæmonium scortationis, dæmonium invidentiæ, dæmonium voracitatis, dæmonium cædis, dæmonium avaritiæ, dæmonium injustitiæ, dæmonium mendacii, & aliorum variorum vitiorum. Et recensitorum horum omnium itaque, & ipsius Christi, dicentis: Necesse est crucem suam ferat, qui me vult sequi, benè memores monachi, habitu illo, (de quo supra locuti sumus) incedunt, quo ultima sua semper in conspectu habeant, &, secundum effatum Davidis: Vidi Deum meum coram me semper, quia à dextris mihi est, ne commovear, prospectè pugnent, atque ita spontaneâ morte obeant. Similiter quoque lænas in ecclesiis, quia chirothecas usurpare non solent, gestant; docentes eo, non oportere monachos manus suas ad opus

ἐκλείνειν τὰς χεῖρας πρὸς πικρὸν πρᾶγμα, ἢ τύπην, ἢ πιεῖν. Ἰστένεκα ἔστι ἐν τῷ τὰ Φω τυλίπασσι μὲν χλαϊνῶν, σημαίνοντες, ὅτι ἔζησαν ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν, ὡς μὴ ἔχοντες χεῖρας πρὸς τὸ καθοποιῆσαι τι, ἀλλὰ τῷ προαιρετικῷ θανάτῳ ἐθνησκον ζῶντες.

ΚΕΦΑΛ. ΛΑ.

Περὶ τῆς δευτέρας τάξεως τῶν μοναχῶν.

Ἡ Δεύτερα τάξις τῶν μοναχῶν καλεῖται ἀναχωρητικὴ, ἰστέστι, τυγχάνει πρὸς πλάσιον, καὶ εὐδύναται ζῆν ἐν τῷ κοινοβίῳ, τότε δίδωσι τοῖς μοναχοῖς χρήματα, ἀρκούντος ἕνεκα οἴκου Ἰνός, ἔτι οἱ μοναχοὶ δίδουσι ἐκείνῳ οἶκόν τινα μέγαν ἔξω τῆς μοναστηρίου ἢ ἐν μιλιάρῳ, ἢ δύο, ἢ τρία, ἔτι κατοικεῖ ἐκεῖν ἐκεῖ, σὺν ἄλλοις δύο ἢ τρισὶ πτωχοῖς. ἔτι σὺν αὐτοῖς ζῆ κατὰ ζῶσιν οἱ κοινοβιῶται ἐν τῷ μοναστηρίῳ, καὶ πάντα ὁμοίως ἐκείνοις. ὁ δὲ οἶκός ἐκεῖν συνέχει ἑαυτῷ ἐκκλησίαν, ὁμοίως ἔτι ἀμπελῶνα, καὶ ἔλαια, ἔτι καρέας, καὶ ἀμυγδαλαίας, ἔτι κερσίας, ἔτι ἕτερα ἀναγκαῖα πρᾶγματα ἀρκούντως πρὸς τὸ ζῆν ἐκείνας. καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ δευτέρα τάξις τῆς μεγάλου Βασιλείου.

ΚΕΦΑΛ. ΛΒ.

Περὶ τῆς τρίτης τάξεως τῶν μοναχῶν.

Ἡ Τρίτη τάξις καλεῖται ἀσκητικὴ, ἢ καλεῖται καὶ ἐρημιτικὴ, ἰστέστιν ἐξησκημένοι ἐν τῇ δεξιῇ σφόδρα. ζῶσιν ἔτι πάντοτε σκληρῶς. ἔχουσι μόνον οἰκίσκους μικροὺς, ἢ σπήλαια ἔτι ἀμπελῶνας, ἔτι ἀρχεὺς ἔχουσι. ἀλλ' ἐπιτότε ἴνες ἐξ αὐτῶν δύνανται ἔχειν κλήματα τινα μεγάλα, καὶ εὐποιῶσιν οἶνον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐδίδειν μόνον βότρυας, ὁμοίως καὶ σύκιαι, καὶ τσιαῦται. καὶ ζῶσιν ἐξ ἐκείνων καὶ ἑτέρων πινῶν, ὡς μὲν κυάμων, μὲν κερσίων ἐξηρημένων, καὶ μήλων, καὶ κασανίων, καὶ μὲν ἄρτε

aliquod malum extendere, ut sunt verbera, aut alia aliqua vitiosa operatio. Hac de causâ etiam in sepulchris lænis eas obvolvunt, notantes eos, quod vitâ suâ vixerint, ac si manus ad malè agendum non habuissent, sed morte voluntariâ viventes etiam jam pridem mortui fuerint.

CAPUT XXXI.

DE

Secundo monachorum ordine.

Secundum monachorum ordinem anachoretæ constituunt. Quando aliquis opibus abundat, & interim in cœnobio vivere nequit, is certam pecuniæ summam, ut domicilium aliquod commodum nancisci possit, monachis numerat; pro quâ etiam monachi domum quandam amplam, uno, duobus vel tribus etiam à monasterio milliaribus distantem, ipsi concedunt. Atque ita ille duobus vel tribus pauperibus sociis ibidem vivit, similem prorsus ad modum quo cœnobitæ in monasterio vitam suam transigunt. Domus verò hæc contiguam quoque habet ecclesiam sive templum, ut & vineam, nec non oleas, similiter nucas, amygdalas, cerasa & alia necessaria, quæ vitæ illorum sustentandæ abundè sufficiunt. Atque hic est secundus Basilii magni ordo.

CAPUT XXXII.

DE

Tertio monachorum ordine.

Tertius ordo venit nomine ascetarum, qui & eremitæ audiunt. Hi; utpote in virtutis stadio valdè egregiè exercitati, unde & ascetarum, hoc est, exercitorum appellationem nacti, supra modum duriter vivunt, parvis domunculis aut spelæis solum contenti, neque vineas, neque agros possident. Possunt quidem nonnulli illorum etiam aliquando palmites, eosque non exiguos possidere; hos tamen non ad conficiendum vinum, sed ut cibum, botros videlicet inde petant, adhibent; eandem ob causam & ficus, & similia plantant sœventque: ex his quippe, ut & aliis ejusdem generis, fabis scilicet, tostis cerasis,

I 3

pomis,